TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2026. gada 19. martā [*] [i]

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Regula (ES) 2016/679 – 12. panta 5. punkts – 15. panta 1. punkts – Datu subjekta tiesības piekļūt saviem personas datiem – Pārziņa tiesības atteikties izpildīt piekļuves pieprasījumu – Pieprasījuma pārmērīgums – Tiesību ļaunprātīga izmantošana – Pirmais piekļuves pieprasījums – Tiesības uz kompensāciju un atbildība – 82. panta 1. punkts – Prasība, kas pamatota ar piekļuves tiesību pārkāpumu – Nemateriālais kaitējums – Kontroles zaudēšana pār personas datiem

Lietā C-526/24

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Amtsgericht Arnsberg* (Arnsbergas pirmās instances tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2024. gada 31. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, tiesvedībā

Brillen Rottler GmbH & Co. KG

pret

TC,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda ceturtās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši M. Kondinanci [*M. Condinanzi*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un R. Frendo [*R. Frendo*] (referente),

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 5. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Brillen Rottler GmbH & Co. KG* vārdā – *J. Tröber*, *Rechtsanwalt*,

– TC vārdā – *P. Brandt*, *Rechtsanwalt*,

[*] Tiesvedības valoda – vācu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Bouchagiar*, *M. Heller* un *H. Kranenborg*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 18. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR") 4. panta 2. punktu, 12. panta 5. punktu un 82. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp optikas nozarē strādājošu ģimenes uzņēmumu *Brillen Rottler GmbH & Co. KG* un privātpersonu TC par šā uzņēmuma atteikumu apmierināt TC iesniegto pieprasījumu saņemt piekļuvi saviem personas datiem saskaņā ar VDAR 15. pantu.

Atbilstošās tiesību normas

3 VDAR 4., 10., 11., 63., 85., 141. un 146. apsvērumā teikts:

"(4) Personas datu apstrāde būtu jāveido tā, lai tā kalpotu cilvēkam. Tiesības uz personas datu aizsardzību nav absolūta prerogatīva; tās ir jāņem vērā saistībā ar to funkciju sabiedrībā un jālīdzsvaro ar citām pamattiesībām saskaņā ar proporcionalitātes principu. Šajā regulā ir ievērotas visas pamattiesības, brīvības un principi, kas atzīti [Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā – "Harta")] un ietverti Līgumos, jo īpaši privātās un ģimenes dzīves, mājokļa un saziņas neaizskaramība, personas datu aizsardzība, domu, pārliecības un ticības brīvība, vārda un informācijas brīvība, darījumdarbības brīvība, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu un kultūru, reliģiju un valodu daudzveidība.

[..]

(10) Lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām un novērstu šķēršļus personu datu apritei [Eiropas] Savienībā, fiziskas personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi visās dalībvalstīs vajadzētu būt vienādam. Visā Savienībā būtu jānodrošina noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi vienveidīga piemērošana. [..]

(11) Lai personas datu aizsardzība visā Savienībā būtu efektīva, nepieciešams stiprināt un sīki noteikt datu subjektu tiesības un to personu pienākumus, kas apstrādā personas datus un nosaka to apstrādi, kā arī nepieciešams piešķirt arī atbilstošas pilnvaras uzraudzīt un nodrošināt personas datu aizsardzības noteikumu ievērošanu un noteikt atbilstošas sankcijas par pārkāpumiem dalībvalstīs.

[..]

(63) Datu subjektam vajadzētu būt tiesībām piekļūt personas datiem, kas par to savākti, un viegli un saprātīgos intervālos īstenot minētās tiesības, lai zinātu par apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu. [..]

(85) Ja uz personas datu aizsardzības pārkāpumu nereaģē pienācīgi un savlaicīgi, tas fiziskām personām var izraisīt tādu fizisku, materiālu vai nemateriālu kaitējumu kā, piemēram, iespējas kontrolēt savus personas datus zaudēšana vai to tiesību ierobežošana, diskriminācija, identitātes zādzība vai viltošana, finansiāls zaudējums, neatļauta pseidonimizācijas atcelšana, kaitējums reputācijai, ar dienesta noslēpumu aizsargātu personas datu konfidencialitātes zaudēšana vai jebkāda cita attiecīgajai fiziskajai personai īpaši nelabvēlīga ekonomiskā vai sociālā situācija. [..]

[..]

(141) Katram datu subjektam vajadzētu būt tiesībām iesniegt sūdzību vienai uzraudzības iestādei, jo īpaši viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī, un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar [Hartas] 47. pantu, ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas [..].

[..]

(146) Pārzinim [..] būtu jākompensē jebkurš kaitējums, kurš personai var būt nodarīts tādas apstrādes rezultātā, kura pārkāpj šo regulu. Pārzinis [..] būtu jāatbrīvo no atbildības, ja tas pierāda, ka nekādā veidā nav atbildīgs par kaitējumu. Kaitējuma jēdziens būtu plaši jāinterpretē, ņemot vērā Tiesas judikatūru, tādā veidā, kas pilnībā atbilst šīs regulas mērķiem. [..] Datu subjektiem būtu jāsaņem pilna un iedarbīga kompensācija par tiem nodarīto kaitējumu. [..]"

4 Atbilstoši šīs regulas 4. pantam "Definīcijas":

"Šajā regulā:

[..]

2) "apstrāde" ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtot, izplatot vai citādi darot tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]."

5 Minētās regulas 12. panta "Pārredzama informācija, saziņa un datu subjekta tiesību īstenošanas kārtība" 1., 2. un 5. punkts noteic:

"1. Pārzinis veic atbilstošus pasākumus, lai [..] datu subjektam sniegtu visu 13. un 14. pantā minēto informāciju un nodrošinātu visu 15.–22. pantā un 34. pantā minēto saziņu attiecībā uz apstrādi [..].

2. Pārzinis veicina datu subjekta tiesību īstenošanu saskaņā ar 15.–22. pantu. [..]

[..]

5. Informācija, ko sniedz saskaņā ar 13. un 14. pantu, un visa saziņa un visas darbības, ko īsteno saskaņā ar 15.–22. pantu un 34. pantu, ir bezmaksas. Ja datu subjekta pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi, jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ, pārzinis var vai nu:

a) pieprasīt saprātīgu maksu, ņemot vērā administratīvās izmaksas, kas saistītas ar informācijas vai saziņas nodrošināšanu vai pieprasītās darbības veikšanu; vai arī

b) atteikties izpildīt pieprasījumu.

Pārzinim ir pienākums uzskatāmi parādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs."

6 Šīs pašas regulas 15. panta "Datu subjekta piekļuves tiesības" 1. punkts noteic:

"Datu subjektam ir tiesības saņemt no pārziņa apstiprinājumu par to, vai attiecībā uz datu subjektu tiek vai netiek apstrādāti personas dati, un, ja tiek, datu subjektam ir tiesības piekļūt attiecīgajiem datiem un saņemt šādu informāciju:

[..]"

7 VDAR 26. panta "Kopīgi pārziņi" 1. punkts noteic:

"Ja divi vai vairāki pārziņi kopīgi nosaka apstrādes mērķus un veidus, tie ir kopīgi pārziņi. [..]"

8 Šīs regulas 30. panta "Apstrādes darbību reģistrēšana" 1. punkts noteic:

"Katrs pārzinis un attiecīgā gadījumā pārziņa pārstāvis reģistrē tā pakļautībā veiktās apstrādes darbības. [..]"

9 Minētās regulas 57. panta "Uzdevumi" 1. un 4. punkts noteic:

"1. Neskarot citus uzdevumus, kas noteikti ar šo regulu, ikviena uzraudzības iestāde savā teritorijā:

[..]

f) izskata kāda datu subjekta [vai saskaņā ar 80. pantu kādas struktūras vai organizācijas, vai apvienības iesniegtās sūdzības], atbilstošā apjomā izmeklē jautājumu [..];

[..].

4. Ja pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi, jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ, uzraudzības iestāde var iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties veikt pieprasīto darbību. Uzraudzības iestādes pienākums ir pierādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs."

10 Šīs pašas regulas 79. panta "Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju" 1. punkts noteic:

"Neskarot pieejamos administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus, tai skaitā tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, ievērojot 77. pantu, ikvienam datu subjektam ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja viņš uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas tādas viņa personas datu apstrādes rezultātā, kura neatbilst šai regulai."

11 VDAR 82. panta "Tiesības uz kompensāciju un atbildība" 1., 2. un 4. punkts noteic:

"1. Jebkurai personai, kurai šīs regulas pārkāpuma rezultātā ir nodarīts materiāls vai nemateriāls kaitējums, ir tiesības no pārziņa vai apstrādātāja saņemt kompensāciju par tai nodarīto kaitējumu.

2. Jebkurš apstrādē iesaistītais pārzinis ir atbildīgs par kaitējumu, kas nodarīts ar apstrādi, kura pārkāpj šo regulu. [..]

[..]

4. Ja vienā un tajā pašā apstrādē ir iesaistīts vairāk nekā viens pārzinis vai apstrādātājs vai gan pārzinis, gan apstrādātājs un ja tie saskaņā ar 2. un 3. punktu ir atbildīgi par jebkādu kaitējumu, kas nodarīts ar apstrādi, katru pārzini vai apstrādātāju sauc pie atbildības par visu nodarīto kaitējumu, lai datu subjektam nodrošinātu efektīvu kompensāciju."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 2023. gada martā Austrijā dzīvojoša fiziska persona TC pieteicās abonēt Arnsbergā (Vācija) iedibinātā un optikas nozarē strādājošā ģimenes uzņēmuma *Brillen Rottler* informatīvo biļetenu, sniegdama informāciju par saviem personas datiem šā uzņēmuma tīmekļvietnē iekļautajā reģistrācijas veidlapā un dodama piekrišanu šo datu apstrādei. Pēc trīspadsmit dienām TC nosūtīja *Brillen Rottler* piekļuves pieprasījumu saskaņā ar VDAR 15. pantu.

13 *Brillen Rottler* tiesību aktos noteiktajā viena mēneša termiņā šo piekļuves pieprasījumu noraidīja, uzskatot, ka tas ir ļaunprātīgs VDAR 12. panta 5. punkta pirmās daļas otrā teikuma izpratnē. Tas aicināja TC galīgi atteikties no sava pieprasījuma.

14 Tā kā TC uzturēja savu piekļuves pieprasījumu un papildus tam pieprasīja arī 1000 EUR kompensāciju saskaņā ar VDAR 82. pantu, *Brillen Rottler* vērsās iesniedzējtiesā – *Amtsgericht Arnsberg* (Arnsbergas pirmās instances tiesa, Vācija) ar prasību atzīt, ka TC nav tiesību saņemt nekādu atlīdzinājumu.

15 Lai pamatotu prasību, *Brillen Rottler* apgalvo – no dažādām reportāžām, advokātu emuāriem un apkārtrakstiem izriet, ka TC sistemātiski un ļaunprātīgi iesniedz pieprasījumus par piekļuvi saviem personas datiem vienīgi ar mērķi saņemt atlīdzinājumu par apgalvoto viņam no VDAR izrietošo tiesību pārkāpumu, kuru viņš izraisa tīši. TC rīcības modelis esot vispirms reģistrēties informatīva biļetena abonēšanai, pēc tam iesniegt piekļuves pieprasījumu un noslēgumā prasīt atlīdzinājumu.

16 TC iesniedzējtiesā apgalvo, ka piekļuves pieprasījums, ko tas iesniedzis *Brillen Rottler*, esot leģitīms un atbilstot viņam VDAR 15. pantā piešķirtajām piekļuves tiesībām un ka šis uzņēmums cenšoties prettiesiski ierobežot tiesības, kas viņam piešķirtas ar šo regulu. Ar pretprasību viņš lūdz

piespriest *Brillen Rottler* samaksāt viņam vismaz 1000 EUR atlīdzinājumu par nemateriālo kaitējumu, kas viņam esot nodarīts ar šā uzņēmuma atteikumu viņam piešķirt piekļuvi viņa personas datiem.

17 Pirmām kārtām, iesniedzējtiesa vaicā, vai pirmais datu subjekta iesniegtais piekļuves pieprasījums var tikt uzskatīts par "pārmērīgu pieprasījumu" VDAR 12. panta 5. punkta izpratnē un tādējādi kvalificējams par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu un kādi apstākļi ļauj konstatēt šādu pārmērīgumu. Konkrēti tā vēlas noskaidrot, vai, lai noraidītu piekļuves pieprasījumu, kas iesniegts, pamatojoties uz šo tiesību normu, pārzinis drīkst atsaukties uz publiski pieejamu informāciju, kas liecina, ka šis pats subjekts ir iesniedzis daudzus piekļuves pieprasījumus un prasījis atlīdzinājumu no citiem pārziņiem.

18 Otrām kārtām, minētā tiesa vaicā, vai saskaņā ar VDAR 15. panta 1. punktu iesniegts piekļuves pieprasījums un/vai atbilde uz to ir "apstrāde" šīs regulas 4. panta 2. punkta izpratnē.

19 Trešām kārtām, tai ir šaubas par atbilstoši VDAR 82. panta 1. punktam atlīdzināmā kaitējuma identificēšanas kritērijiem un it īpaši par to, vai šis pants šādas tiesības piešķir arī tad, ja apstrāde nav veikta, un tāpēc vien, ka ir pārkāptas šīs regulas 15. panta 1. punktā paredzētās piekļuves tiesības.

20 Šādos apstākļos *Amtsgericht Arnsberg* (Arnsbergas pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [VDAR] 12. panta 5. punkta [pirmās daļas] otrais teikums jāinterpretē tādējādi, ka datu subjekta pārmērīga piekļuves pieprasījuma nevar būt, pie pārziņa ar pieprasījumu vēršoties pirmo reizi?

2) Vai VDAR 12. panta 5. punkta [pirmās daļas] otrais teikums jāinterpretē tādējādi, ka pārzinis drīkst atteikties izpildīt datu subjekta piekļuves pieprasījumu, ja datu subjekts piekļuves pieprasījumu iesniedz ar nolūku iegūt prasījuma tiesības uz kompensāciju?

3) Vai VDAR 12. panta 5. punkta pirmās daļas otrais teikums jāinterpretē tādējādi, ka publiski pieejama informācija par datu subjektu, kas ļauj secināt, ka lielā skaitā datu aizsardzības pārkāpumu gadījumu viņš no pārziņiem pieprasa kompensāciju, var pamatot atteikumu sniegt piekļuvi?

4) Vai VDAR 4. panta 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka piekļuves pieprasījums, ko datu subjekts adresē pārzinim saskaņā ar [VDAR] 15. panta 1. punktu, un/vai atbilde uz to ir apstrāde minētās regulas 4. panta 2. punkta izpratnē?

5) Vai VDAR 82. panta 1. punkts, ņemot vērā 146. apsvēruma pirmo teikumu, jāinterpretē tādējādi, ka atlīdzināms ir tikai tas kaitējums, kas datu subjektam rodas vai ir radies apstrādes rezultātā? Vai tas nozīmē, ka, lai pastāvētu tiesības uz kompensāciju saskaņā ar minētās regulas 82. panta 1. punktu – pieņemot, ka datu subjektam cēloņsakarīgi ir nodarīts kaitējums –, obligāti jābūt apstrādātiem datu subjekta personas datiem?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu ir apstiprinoša: vai tas nozīmē, ka datu subjektam – pieņemot, ka pastāv cēloņsakarīgi izraisīts kaitējums, – nav tiesību pieprasīt kompensāciju saskaņā ar VDAR 82. panta 1. punktu, pamatojoties tikai uz viņa piekļuves tiesību pārkāpumu saskaņā ar VDAR 15. panta 1. punktu?

7) Vai VDAR 82. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka pārziņa iebildums par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu saistībā ar datu subjekta piekļuves pieprasījumu, ņemot vērā Savienības tiesības, nevar būt saistīts ar to, ka datu subjekts savu personas datu apstrādi ir izraisījis vienīgi vai tostarp tālab, lai pieprasītu kompensāciju?

8) Ja atbilde uz piekto un sesto jautājumu ir noliedzoša: vai datu subjektam ir nodarīts nemateriāls kaitējums VDAR 82. panta 1. punkta izpratnē tāpēc vien, ka VDAR 15. panta 1. punkta pārkāpums tam izraisījis kontroles zudumu pār saviem personas datiem un/vai neziņu par šo datu apstrādi, vai arī vēl jāpastāv datu subjekta tiesību (objektīvam vai subjektīvam) ierobežojumam un/vai (ievērojamam) aizskārumam?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmajiem trim un septīto jautājumu

21 Ar pirmajiem trim un septīto jautājumu, kuri jāizskata kopā un pirmām kārtām, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai VDAR 12. panta 5. punkts jāinterpretē tādējādi, ka pirmais pieprasījums par piekļuvi personas datiem, ko datu subjekts iesniedzis pārzinim saskaņā ar šīs regulas 15. pantu, var tikt uzskatīts par "pārmērīgu" minētā 12. panta 5. punkta izpratnē, un, ja tas tā ir, kādi apstākļi šādā gadījumā ļauj konstatēt šādu pārmērīgumu.

22 Šajā ziņā VDAR 15. panta 1. punktā datu subjektam tiek garantētas tiesības saņemt no pārziņa apstiprinājumu par to, vai tiek vai netiek apstrādāti viņa personas dati, un, ja tie tiek apstrādāti, šā datu subjekta tiesības piekļūt šiem datiem un ar tiem saistītajai informācijai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 26. oktobris, FT (Medicīnisko dokumentu kopijas), C-307/22, EU:C:2023:811, 31. punkts).

23 Turklāt VDAR 12. panta 5. punkts noteic principu, ka šo piekļuves tiesību īstenošana datu subjektam nerada nekādas izmaksas. Tomēr šajā nupat minētajā tiesību normā ir paredzēti divi iemesli, kuru dēļ pārzinis var vai nu pieprasīt saprātīgu maksu, ņemot vērā administratīvās izmaksas, vai arī atteikties izpildīt piekļuves pieprasījumu. Šie iemesli ir saistīti ar tiesību ļaunprātīgas izmantošanas gadījumiem, kuros datu subjekta pieprasījumi ir uzskatāmi par "acīmredzami nepamatotiem" vai "pārmērīgiem", tostarp to atkārtotības dēļ (spriedums, 2023. gada 26. oktobris, FT (Medicīnisko dokumentu kopijas), C-307/22, EU:C:2023:811, 31. punkts).

24 Pirmām kārtām, par to, vai pirmo piekļuves pieprasījumu, ko datu subjekts iesniedzis pārzinim saskaņā ar VDAR 15. pantu, var uzskatīt par "pārmērīgu", jānorāda, ka, tā kā jēdziens "pārmērīgi pieprasījumi" šajā regulā nav definēts, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai to interpretētu, jāņem vērā gan minētās regulas 12. panta 5. punktā lietoto vārdu ierastā nozīme ikdienas valodā, gan šīs tiesību normas konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. spriedumus, 1983. gada 17. novembris, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, 12. punkts, un 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 24. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

25 Šajā ziņā par minētā 12. panta 5. punkta formulējumu, un it īpaši jēdziena "pārmērīgi pieprasījumi" parasto nozīmi ikdienas valodā, jāteic, ka īpašības vārds "pārmērīgs" apzīmē kaut ko, kas pārsniedz parasto vai saprātīgo mēru vai ir lielāks par vēlamo vai pieļaujamo apmēru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi

pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 43. punkts). Tātad šā gan uz kādības jeb kvalitatīvajām iezīmēm, gan uz apjoma jeb kvantitatīvajām iezīmēm norādošā īpašības vārda lietojums vien vēl neļauj izslēgt, ka pārmērīgs varētu būt jau pirmais piekļuves pieprasījums.

26 Turklāt no VDAR 12. panta 5. punkta pirmās daļas otrā teikuma patiešām izriet, ka pieprasījumi var iespējami būt pārmērīgi "jo īpaši to regulāras atkārtošanās dēļ". Tādējādi personas iesniegto pieprasījumu skaita palielināšanās var liecināt par šo pieprasījumu pārmērīgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 57. punkts). Tomēr – kā secinājumu 28. punktā būtībā uzsver ģenerāladvokāts –, ņemot vērā, ka minētajā tiesību normā pieprasījumu atkārtotība norādīta tikai piemēra pēc, piekļuves pieprasījuma kvalificējamībai par "pārmērīgu" nav nepieciešams, lai tas obligāti būtu iesniegts apstākļos, kad vairākus pieprasījumus iesniedzis viens un tas pats datu subjekts.

27 Tātad, ņemot vērā VDAR 12. panta 5. punkta gramatisko interpretāciju, nav izslēdzams, ka par "pārmērīgu" šīs tiesību normas izpratnē var tikt uzskatīts pirmais piekļuves pieprasījums.

28 Apstiprinājums šim konstatējumam ir rodams kontekstā, kādā iekļaujas VDAR 12. panta 5. punkta pirmās daļas otrais teikums. Šajā ziņā jāatgādina, ka 12. pants, kas ietverts šīs regulas III nodaļā par datu subjekta tiesībām, noteic vispārīgus pārziņa pienākumus attiecībā uz informācijas un saziņas pārredzamību, kā arī datu subjekta tiesību īstenošanas kārtību. Saskaņā ar minētā 12. panta 2. punkta pirmo teikumu pārzinim jāatvieglo datu subjektam to tiesību īstenošana, ko šim subjektam piešķir tostarp minētās regulas 15. pants, kas papildina šajā regulā paredzēto pārredzamības sistēmu, piešķirot datu subjektam tiesības piekļūt saviem personas datiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 45. un 46. punkts).

29 Līdz ar to, paredzot arī iespēju pārziņiem gadījumos, kad tie saskaras ar acīmredzami nepamatotiem vai pārmērīgiem pieprasījumiem, iekasēt saprātīgu samaksu, kas balstīta uz administratīvām izmaksām, vai atteikties izpildīt šādus pieprasījumus, minētais 12. panta 5. punkts noteic izņēmumu no pienākuma atvieglot tostarp piekļuves tiesību īstenošanu, un šis izņēmums jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 33. punkts).

30 Tomēr no Tiesas judikatūras par VDAR 57. panta 4. punktā ietvertā jēdziena "pārmērīgi pieprasījumi" interpretāciju – kas izmantojama arī šajā lietā tāpēc, ka šī tiesību norma ir formulēta būtībā analoģiski tam, kā formulēts šīs regulas 12. panta 5. punkts, un tai ir tāds pats mērķis kā nupat minētajam pantam, – izriet, ka šajā jēdzienā izpausmi rod Savienības tiesību vispārējais princips, saskaņā ar kuru tiesību subjekti nedrīkst uz Savienības tiesību normām atsaukties krāpnieciski vai ļaunprātīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 49. punkts). Proti, Savienības tiesiskā regulējuma piemērošana nav izvēršama tiktāl, lai aptvertu darījumus, kas tiek veikti ar ļaunprātīgu mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 19. septembris, *Matmut*, C-236/23, EU:C:2024:761, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Tādējādi tas, cik piekļuves pieprasījumu datu subjekts iesniedzis pārzinim, pats par sevi vien nav izšķiroši pārziņa tiesībām izmantot tam VDAR 12. panta 5. punktā piedāvāto iespēju nepildīt pieprasījumu, tāpēc pārzinis šo iespēju var izmantot pat pirmā piekļuves pieprasījuma gadījumā, ja

tas, ņemot vērā visus konkrētajā gadījumā nozīmīgos apstākļus, pierāda, ka šim subjektam ir ļaunprātīgs nolūks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 50. punkts).

32 Šī kontekstuālā interpretācija ir atbilstīga VDAR mērķiem. Šajā ziņā jāteic, ka šī regula – kā norādīts tās 10. un 11. apsvērumā – ir vērsta uz to, lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām Savienībā, kā arī stiprinātu un sīki noteiktu datu subjektu tiesības. Tādējādi minētās regulas 12. pantā noteiktie pārziņa pienākumi, tostarp sniegt informāciju saskaņā ar šīs pašas regulas 15. pantu, ir iecerēti kā mehānisms, kas spēj efektīvi aizsargāt datu subjektu tiesības un intereses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 38. un 39. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

33 Tomēr VDAR 4. apsvērumā ir teikts, ka tiesības uz personas datu aizsardzību nav absolūta prerogatīva, jo tās jāskata saistībā ar to funkciju sabiedrībā un jāsamēro ar citām pamattiesībām atbilstoši samērīguma principam. Turklāt Tiesa jau ir uzsvērusi, ka mehānismi, kas ļauj rast taisnīgu līdzsvaru starp dažādajām iesaistītajām tiesībām un interesēm, ir noteikti pašā VDAR (spriedums, 2023. gada 21. decembris, *Krankenversicherung Nordrhein*, C-667/21, EU:C:2023:1022, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Līdz ar to, lai nodrošinātu gan to, ka ar šo izņēmumu tiek panākts šāds taisnīgs līdzsvars, gan to, lai šai atkāpei būtu lietderīga iedarbība, piemērots kritērijs ļaunprātīgas rīcības konstatēšanai ir piekļuves pieprasījuma – vērtēta kādības jeb kvalitatīvā ziņā saskaņā ar šā sprieduma 26. punktu – pārmērīgums, kas nevar būt atkarīgs tikai no datu subjekta iesniegto piekļuves pieprasījumu skaita vien un tātad no tā, vai runa ir par attiecīgā subjekta pirmo pieprasījumu.

35 No tā izriet, ka par "pārmērīgu" VDAR 12. panta 5. punkta izpratnē var tikt uzskatīts pirmais piekļuves pieprasījums, kas pārzinim iesniegts saskaņā ar šīs regulas 15. pantu. Tomēr, tā kā jēdziens "pārmērīgi pieprasījumi" – kā redzams no šā sprieduma 29. punkta – jāinterpretē šauri, pārzinis uz šādu pārmērīgumu drīkst atsaukties tikai izņēmuma kārtā un, kā secinājumu 34. punktā norāda ģenerāladvokāts, pirmā piekļuves pieprasījuma kvalificējamībai par pārmērīgu ir izvirzāmas augstas prasības. Jāuzsver arī – no VDAR 12. panta 5. punkta otrās daļas skaidri izriet, ka pārzinim šis pārmērīgums jāpierāda.

36 Otrām kārtām, attiecībā uz apstākļiem – kādos datu subjekta pirmais piekļuves pieprasījums kvalificējams par "pārmērīgu" VDAR 12. panta 5. punkta izpratnē un tātad uzskatāms par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu šā sprieduma 23. un 30. punktā minētās judikatūras izpratnē – jānorāda, ka, lai pierādītu ļaunprātīgu rīcību, jābūt gan objektīvu apstākļu kopumam, no kura izriet, ka, lai gan Savienības tiesiskajā regulējumā paredzētie nosacījumi formāli ir ievēroti, šajā tiesiskajā regulējumā izvirzītais mērķis nav sasniegts, gan subjektīvam elementam, proti, datu subjekta vēlmei gūt no Savienības tiesībām izrietošu labumu, mākslīgi radot apstākļus, kas vajadzīgi tā gūšanai. Lai veiktu šādu kvalificēšanu, jāņem vērā arī visi lietas fakti un apstākļi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 21. decembris, *BMW Bank* u.c., C-38/21, C-47/21 un C-232/21, EU:C:2023:1014, 285. un 286. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

37 Pirmkārt, attiecībā uz ļaunprātīgas rīcības objektīvo elementu jānorāda, ka VDAR 15. panta, lasot to šīs regulas 63. apsvēruma gaismā, mērķis ir piešķirt datu subjektam tiesības piekļūt par viņu ievāktajiem personas datiem un viegli un saprātīgos intervālos īstenot šīs tiesības nolūkā tostarp uzzināt par šo datu apstrādi un pārliecināties par tās likumīgumu tālab, lai šādi pēc vajadzības varētu īstenot savas tiesības uz šo datu labošanu, dzēšanu vai apstrādes ierobežošanu, kā arī

tiesības iebilst un tiesības celt prasību kaitējuma gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvāris, *Österreichische Post* (Informācija par personas datu saņēmējiem), C-154/21, EU:C:2023:3, 37. un 38. punkts).

38 Šajā gadījumā, kā izriet no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem, pamatlietā aplūkoto piekļuves pieprasījumu TC iesniedza pēc tam, kad bija reģistrējies *Brillen Rottler* informatīvā biļetena abonēšanai un šīs reģistrācijas gaitā šim uzņēmumam bija paziņojis noteiktus personas datus, līdz ar to šis piekļuves pieprasījums formāli varētu būt uzskatāms par TC piekļuves tiesību īstenošanu nolūkā sasniegt šā tiesiskā regulējuma mērķi.

39 Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 36. punktā minēto judikatūru, formāla VDAR 15. panta piemērošanas nosacījumu ievērošana pati par sevi neļauj izslēgt piekļuves pieprasījuma "pārmērīgumu" un līdz ar to – tiesību ļaunprātīgas izmantošanas esību.

40 Šajā ziņā, otrkārt, par ļaunprātīgas rīcības subjektīvo elementu jānorāda, ka, lai piekļuves pieprasījumu varētu kvalificēt par "pārmērīgu" VDAR 12. panta 5. punkta izpratnē, pārzinim, ņemot vērā visus katra konkrētā gadījuma nozīmīgos apstākļus, jāpierāda, ka datu subjektam ir ļaunprātīgs nolūks; savukārt šādu nolūku var konstatēt, ja šis subjekts šo pieprasījumu iesniedz kādiem citiem mērķiem, nevis lai uzzinātu par šo datu apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu tālab, lai pēc tam varētu panākt no šīs regulas izrietošo tiesību aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 9. janvāris, *Österreichische Datenschutzbehörde* (Pārmērīgi pieprasījumi), C-416/23, EU:C:2025:3, 50. un 56. punkts).

41 Tādējādi šajā gadījumā, ņemot vērā it īpaši to, kas izriet no šā sprieduma 35. punkta, pārzinim nepārprotami jāpierāda, ka piekļuves pieprasījumu saskaņā ar VDAR 15. pantu datu subjekts ir iesniedzis, nevis lai uzzinātu par šo apstrādi, bet gan tālab, lai mākslīgi radītu nosacījumus, kas nepieciešami, lai no minētā pārziņa saņemtu atlīdzinājumu.

42 Šajā ziņā būs jāņem vērā visi lietas apstākļi, it īpaši apstāklis, ka datu subjekts personas datus ir sniedzis pēc paša gribas, šo datu sniegšanas mērķis, laiks, kas pagājis no šo datu sniegšanas līdz piekļuves pieprasījumam, kā arī šā subjekta rīcība.

43 Izskatāmās lietas kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, lai novērtētu tiesību ļaunprātīgas izmantošanas esību, ir iespējams ņemt vērā publiski pieejamo informāciju, kas liecinot par to, ka TC sistemātiski iesniedzis pieprasījumus par piekļuvi saviem personas datiem un prasījis atlīdzinājumu no dažādiem pārziņiem, rīkojoties līdzīgi šajā lietā aplūkotajam rīcības modelim. Šajā ziņā jānorāda, ka šo faktoru patiešām var ņemt vērā, lai pierādītu datu subjekta ļaunprātīgos nolūkus, ja vien to apstiprina citi lietā nozīmīgie apstākļi.

44 Tādējādi šajā gadījumā iesniedzējtiesai jāpārbauda, vai, ņemot vērā visus nozīmīgos apstākļus, uzņēmums *Brillen Rottler* ir pierādījis, ka attiecīgo piekļuves pieprasījumu TC iesniedzis ļaunprātīgā nolūkā.

45 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmajiem trim un septīto jautājumu ir atbildams, ka VDAR 12. panta 5. punkts jāinterpretē tādējādi, ka pirmais pieprasījums par piekļuvi personas datiem, ko datu subjekts iesniedzis pārzinim saskaņā ar šīs regulas 15. pantu, var tikt uzskatīts par "pārmērīgu" minētā 12. panta 5. punkta izpratnē, ja pārzinis, ņemot vērā visus lietā nozīmīgos apstākļus, pierāda, ka, lai gan šajās tiesību normās paredzētie nosacījumi formāli ir ievēroti, datu subjekts šo pieprasījumu ir iesniedzis, nevis lai uzzinātu par šo datu apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu tālab, lai pēc tam varētu panākt no šīs regulas izrietošo tiesību aizsardzību, bet gan

ar ļaunprātīgu nolūku, piemēram, mākslīgi radīt nosacījumus, kas nepieciešami, lai varētu gūt kādu no šīs pašas regulas izrietošu labumu. Apstākli, ka saskaņā ar publiski pieejamo informāciju datu subjekts ir iesniedzis vairākus pieprasījumus par piekļuvi saviem personas datiem un pēc tam – prasījis atlīdzinājumu no dažādiem pārziņiem, var ņemt vērā, lai konstatētu šādu ļaunprātīgu nolūku.

Par piekto un sesto jautājumu

46 Ar piekto un sesto jautājumu, kuri jāizskata kopā un otrām kārtām, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai VDAR 82. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas datu subjektam piešķir tiesības uz atlīdzinājumu par kaitējumu, kas radies šīs regulas 15. panta 1. punktā noteikto piekļuves tiesību pārkāpuma dēļ.

47 Kā atgādināts šā sprieduma 24. punktā, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī konteksts un mērķi.

48 No VDAR 82. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka jebkurai personai, kurai "šīs regulas pārkāpuma rezultātā" ir nodarīts materiāls vai nemateriāls kaitējums, ir tiesības no pārziņa saņemt kompensāciju par tai nodarīto kaitējumu. Jākonstatē, ka šajā tiesību normā nav nevienas norādes uz "apstrādi", līdz ar to šīs tiesības saņemt atlīdzinājumu ir attiecināmas ne tikai uz kaitējumu, kas nodarīts personas datu apstrādes rezultātā.

49 Apstiprinājums šim konstatējumam ir rodams, pirmām kārtām, minēto tiesību normu analizējot kontekstuāli kopsakarā ar VDAR 141. apsvērumu, kurā teikts, ka katram datu subjektam vajadzētu būt tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Hartas 47. pantu, "ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar [minēto] regulu ir pārkāptas". Proti, VDAR 82. panta 1. punkts ir ietverts šīs regulas VIII nodaļā, kas reglamentē tiesību aizsardzības līdzekļus, noteikumus par atbildību un sodus, kas paredzēti šo tiesību aizsardzībai. Savukārt šīs tiesības ietver gan šīs regulas 12. pantā paredzētās datu subjekta tiesības uz informāciju, gan minētās regulas 15. panta 1. punktā noteiktās viņa piekļuves tiesības, un līdz ar to tās ir aizsargājamas ar šīs regulas 82. pantu, kurš tāpēc jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams arī kaitējumam, kas izriet no minētā 12. un 15. panta pārkāpumiem.

50 Šādu interpretāciju nevar atspēkot tas, ka, pirmkārt, no VDAR 146. apsvēruma izriet: pārzinim būtu jāatlīdzina jebkāds kaitējums, kas personai varētu būt nodarīts šo regulu pārkāpjošas "apstrādes rezultātā", un, otrkārt, ka minētās regulas 82. panta 2. un 4. punktā ir minēts "kaitējums, kas nodarīts ar apstrādi".

51 Proti, kā rakstveida apsvērumos būtībā norāda Komisija, VDAR III nodaļas normās paredzēto tiesību – it īpaši tiesību uz piekļuvi datiem un tiesību panākt šo datu labošanu, kā arī tiesību uz datu dzēšanu, apstrādes ierobežošanu un pārnesamību – neievērošanas gadījumā apgalvotais pārkāpums var izrietēt nevis no personas datu faktiskas apstrādes kā tādas, bet drīzāk no atteikšanās apmierināt datu subjekta pieprasījumu attiecībā uz šo tiesību īstenošanu. Līdz ar to, ja VDAR 82. panta 1. punktā paredzētās tiesības uz kompensāciju pakārtotu nosacījumam, ka kaitējumam jāizriet no apstrādes kā tādas, šādi gadījumi tiktu izslēgti no šīs tiesību normas piemērošanas jomas, tādējādi mazinot tās lietderīgo iedarbību.

52 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka pārziņa izdarīts VDAR 26. un 30. panta – no kuriem pirmais noteic pienākumu noslēgt vienošanos, kurā izklāstīta katra pārziņa loma, kā arī to attiecības ar datu subjektiem, un otrais – pienākumu uzturēt apstrādes darbību reģistru – pārkāpums nav

"nelikumīga apstrāde", kas datu subjektam piešķir tiesības panākt datu dzēšanu vai apstrādes ierobežošanu. Tātad šāda pārkāpum sekas jānovērš, izmantojot citus VDAR paredzētos pasākumus, tostarp saskaņā ar tās 82. pantu atlīdzinot pārziņa iespējami nodarīto kaitējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 4. maijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Tiesu elektroniskā pastkaste), C-60/22, EU:C:2023:373, 66. un 67. punkts).

53 Otrām kārtām, šā sprieduma 48. punktā konstatēto apstiprina arī VDAR 82. panta 1. punkta teleoloģiskā interpretācija, jo šis pants ir vērsts uz to, lai nodrošinātu, ka tiek īstenoti šīs regulas mērķi, kuru vidū ir arī tās 11. apsvērumā minētais mērķis stiprināt datu subjektu tiesības un noteikt stingrākus pienākumus personām, kas apstrādā personas datus un lemj par šo apstrādi. Savukārt – kā secinājumu 72. punktā būtībā norāda ģenerāladvokāts – šīs tiesības, kuru vidū ir arī konkrēti iesniedzējtiesas aplūkotās piekļuves tiesības, tiktu ievērojami vājinātas, ja 82. panta 1. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz kaitējumu, kas izriet no tādām nelikumīgām darbībām, kuras ietver datu apstrādi.

54 No tā izriet, ka uz VDAR 82. pantā paredzētajām tiesībām uz kompensāciju datu subjekts drīkst atsaukties pat tāda šīs regulas pārkāpuma gadījumā, kas pats par sevi neietver datu apstrādi.

55 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz piekto un sesto jautājumu ir atbildams, ka VDAR 82. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas datu subjektam piešķir tiesības uz atlīdzinājumu par kaitējumu, kas radies šīs regulas 15. panta 1. punktā noteikto piekļuves tiesību pārkāpuma dēļ.

Par ceturto jautājumu

56 Ņemot vērā uz piekto un sesto jautājumu sniegto atbildi, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

Par astoto jautājumu

57 Ar astoto jautājumu, kas jāizskata pēdējais – trešām kārtām –, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai VDAR 82. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka datu subjektam nodarītais nemateriālais kaitējums ietver kontroles zaudēšanu pār saviem personas datiem vai neziņu par šo datu apstrādi.

58 Tā kā VDAR nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām jautājumā par minētajā tiesību normā ietverto terminu jēgu un tvērumu, it īpaši attiecībā uz jēdzieniem "materiāls vai nemateriāls kaitējums" un "kompensācija par [..] nodarīto kaitējumu", šīs regulas piemērošanas nolūkā šie jēdzieni jāuzskata par autonomiem Savienības tiesību jēdzieniem, kas visās dalībvalstīs interpretējami vienveidīgi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2023. gada 4. maijs, *Österreichische Post* (Nemateriālais kaitējums saistībā ar personas datu apstrādi), C-300/21, EU:C:2023:370, 30. punkts, kā arī 2025. gada 4. septembris, *Quirin Privatbank*, C-655/23, EU:C:2025:655, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Šajā ziņā jāatgādina – ne ikviens VDAR normu "pārkāpums" uzskatāms par tādu, kas pats par sevi datu subjektam rada tiesības uz atlīdzinājumu. Proti, VDAR 82. panta 1. punkts noteic, ka "jebkurai personai, kurai šīs regulas pārkāpuma rezultātā ir nodarīts materiāls vai nemateriāls kaitējums, ir tiesības no pārziņa vai apstrādātāja saņemt kompensāciju par tai nodarīto kaitējumu". No tā skaidri izriet, ka "nodarīta" "kaitējuma" esība ir viens no minētajā tiesību normā paredzēto tiesību uz kompensāciju nosacījumiem, tāpat kā VDAR pārkāpuma esība un cēloņsakarība starp šo kaitējumu un pārkāpumu, un šie trīs nosacījumi ir kumulatīvi (šajā nozīmē

skat. spriedumus, 2023. gada 4. maijs, *Österreichische Post* (Nemateriālais kaitējums saistībā ar personas datu apstrādi), C-300/21, EU:C:2023:370, 31.–33. punkts, un 2025. gada 4. septembris, *Quirin Privatbank*, C-655/23, EU:C:2025:655, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Tādējādi personai, kas lūdz atlīdzināt nemateriālo kaitējumu, pamatojoties uz šo tiesību normu, jāpierāda ne tikai VDAR normu pārkāpums, bet arī tas, ka šis pārkāpums tai ir radījis šādu kaitējumu. Tātad šādu kaitējumu nevar prezumēt tikai minētā pārkāpuma dēļ (spriedums, 2024. gada 4. oktobris, *Agentsia po vpisvaniyata*, C-200/23, EU:C:2024:827, 141. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Tomēr Tiesa jau ir nospriedusi – no VDAR 85. apsvēruma pirmajā teikumā ietvertā to "kaitējumu", kas var rasties datu subjektiem, ilustratīvā uzskaitījuma izriet, ka Savienības likumdevējs šajā jēdzienā ir vēlējies iekļaut konkrēti arī vienkāršu "iespējas kontrolēt savus personas datus zaudēšanu" šīs regulas pārkāpuma dēļ, pat ja attiecīgo datu ļaunprātīga izmantošana nav īstenojusies (spriedums, 2024. gada 4. oktobris, *Agentsia po vpisvaniyata*, C-200/23, EU:C:2024:827, 145. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Tiesa arī atzinusi, ka jēdziens "nemateriālais kaitējums" nav aprobežojams ar noteikta smaguma kaitējumu vien. Proti, valsts tiesiskajā regulējumā vai praksē nedrīkst noteikt "*de minimis* slieksni", lai raksturotu nemateriālo kaitējumu, kas nodarīts ar VDAR pārkāpumu. Tomēr datu subjektam jāpierāda, pirmkārt, ka šāds kaitējums – lai cik niecīgs tas arī būtu – tam tiešām ir nodarīts un, otrkārt, ka šā pārkāpuma sekas, no kurām tas apgalvo esam cietis, rada kaitējumu, kas atšķiras no vienkārša šīs regulas normu pārkāpuma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 14. decembris, *Gemeinde Ummendorf*, C-456/22, EU:C:2023:988, 22. un 23. punkts).

63 Tādējādi vienkāršs datu subjekta apgalvojums par bažām, ko izraisījusi kontroles zaudēšana pār saviem personas datiem, nevar būt pamats kompensācijai saskaņā ar VDAR 82. panta 1. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 20. jūnijs, PS (Nepareiza adrese), C-590/22, EU:C:2024:536, 33. un 35. punkts). Līdz ar to, ja persona, kas, pamatojoties uz šo normu, prasa atlīdzinājumu, atsaucas uz bažām, ka nākotnē notiks tās personas datu ļaunprātīga izmantošana šīs regulas pārkāpuma dēļ, lietu izskatošajai valsts tiesai jāpārbauda, vai šīs bažas var uzskatīt par pamatotām konkrētajos īpašajos apstākļos un attiecībā uz šo datu subjektu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 4. oktobris, *Agentsia po vpisvaniyata*, C-200/23, EU:C:2024:827, 143. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Šā sprieduma 59.–63. punktā izklāstītais ir attiecināms arī uz situāciju, kad datu subjekts uzskata, ka pastāv neziņa par to, vai viņa personas dati ir apstrādāti.

65 Lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, vēl jānorāda, ka cēloņsakarību starp apgalvoto pārkāpumu un apgalvoto kaitējumu var pārtraukt attiecīgās personas rīcība, ja šī rīcība izrādās noteicošais kaitējuma cēlonis. Šāda rīcība tostarp var būt arī cietušās personas lēmums, tomēr ar nosacījumu, ka šādu lēmumu tai nebija pienākuma pieņemt (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2025. gada 18. decembris, WS u.c./*Frontex* (Kopīga atgriešanas operācija), C-679/23 P, EU:C:2025:976, 151. un 152. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

66 Turklāt no šā sprieduma 59. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka cēloņsakarība starp apgalvoto VDAR pārkāpumu un kaitējumu, kas datu subjektam esot nodarīts, ir *conditio sine qua non* jeb obligāts nosacījums tiesībām uz kompensāciju saskaņā ar šīs regulas 82. panta 1. punktu. Līdz ar to datu subjektam saskaņā ar šo tiesību normu nav piešķirams atlīdzinājums par kaitējumu, kas esot nodarīts ar to, ka datu subjekts zaudējis kontroli pār saviem datiem vai ir neziņā par šo

datu apstrādi, ja cēloņsakarība ir pārtraukta šā subjekta rīcības dēļ, jo šo kontroles zudumu vai neziņu ir izraisījis minētā subjekta lēmums iesniegt šos datus pārzinim tālab, lai mākslīgi radītu nosacījumus, kas nepieciešami minētās tiesību normas piemērošanai.

67 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz astoto jautājumu ir atbildams, ka VDAR 82. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka datu subjektam nodarītais nemateriālais kaitējums ietver kontroles zaudēšanu pār saviem personas datiem vai neziņu par šo datu apstrādi, ja vien ir pierādīts tostarp tas, ka šim subjektam patiešām ir nodarīts šāds kaitējums un ka viņa rīcība nav bijusi noteicošais šā kaitējuma cēlonis.

Par tiesāšanās izdevumiem

68 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 12. panta 5. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

pirmais pieprasījums par piekļuvi personas datiem, ko datu subjekts iesniedzis pārzinim saskaņā ar šīs regulas 15. pantu, var tikt uzskatīts par "pārmērīgu" minētā 12. panta 5. punkta izpratnē, ja pārzinis, ņemot vērā visus lietā nozīmīgos apstākļus, pierāda, ka, lai gan šajās tiesību normās paredzētie nosacījumi formāli ir ievēroti, datu subjekts šo pieprasījumu ir iesniedzis, nevis lai uzzinātu par šo datu apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu tālab, lai pēc tam varētu panākt no šīs regulas izrietošo tiesību aizsardzību, bet gan ar ļaunprātīgu nolūku, piemēram, mākslīgi radīt nosacījumus, kas nepieciešami, lai varētu gūt kādu no šīs pašas regulas izrietošu labumu. Apstākli, ka saskaņā ar publiski pieejamo informāciju datu subjekts ir iesniedzis vairākus pieprasījumus par piekļuvi saviem personas datiem un pēc tam – prasījis atlīdzinājumu no dažādiem pārziņiem, var ņemt vērā, lai konstatētu šādu ļaunprātīgu nolūku.

2) Regulas 2016/679 82. panta 1. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

tas datu subjektam piešķir tiesības uz atlīdzinājumu par kaitējumu, kas radies šīs regulas 15. panta 1. punktā noteikto piekļuves tiesību pārkāpuma dēļ.

3) Regulas 2016/679 82. panta 1. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

datu subjektam nodarītais nemateriālais kaitējums ietver kontroles zaudēšanu pār saviem personas datiem vai neziņu par šo datu apstrādi, ja vien ir pierādīts tostarp tas,

ka šim subjektam patiešām ir nodarīts šāds kaitējums un ka viņa rīcība nav bijusi noteicošais šā kaitējuma cēlonis.

[Paraksti]

[i] Teksta 57. un 67. punktā, kā arī rezolutīvās daļas 3. punktā pēc sākotnējās elektroniskās publikācijas ir veikti valodiski labojumi.